

Jeg vil gerne meget klart slå fast: Der er brug for mere politik og ikke mindre politik på globalt plan. Hvis vi skal gentage succesen fra vort eget samfunds politiske udvikling til den velfærdsstat, som vi i dag naturligvis hele tiden prøver at gøre bedre, så er hemmeligheden dybest set, at vi på et i virkeligheden relativt tidligt tidspunkt besluttede at sætte gang i en proces, der skulle give markedskræfterne et menneskeligt ansigt.

Nu gælder det om at forlænge den erfaring, finde de rigtige allierede, udvikle den rigtige strategi. Vi skal give verdens økonomi og markedskræfter et menneskeligt ansigt. Verdenstopmødet vil være en god anledning til at styrke sammenhængen, som jeg sagde det, mellem økonomi, social udvikling og miljømæssig udvikling – Global Deal.

Der vil blive tale om mange, mange elementer, og man kan nemt løbe sur i elementerne, hvis man ikke som udgangspunkt holder sig til det egentlige overblik.

Lad mig pege på nogle af elementerne: Finansiering i forhold til den tredje verden, teknologi-overførsel i forhold til den tredje verden, kapacitetsopbygning, som det hedder med et lidt vanskeligt ord, men det handler simpelt hen om at opbygge erfaring og viden, og hvordan man bærer sig ad i praksis i den tredje verden. Der er integration af bæredygtighedshensynet i sektorpolitikker, landbrug, industri, transport, energi, fiskeri og andre erhverv, byplanlægning, økonomisk politik, skattepolitik, fødevarerikkerhed ikke mindst, skovene, vand, kemikalier, miljø og sundhed, handel og investeringer.

Der er mange, mange elementer, men lad mig være specifik på et par enkelte punkter, hvor fællesoverskriften for dem alle er, at vi har brug for mere ansvarlig, bevidst og visionær politik, ikke mindre.

Der er først bistand, økonomisk bistand, vores ulandsbistand, som stadig er af afgørende betydning, selv om den ikke altid er øverst på dagsordenen i andre lande. I Rio, må jeg minde om, lovede industrilandene hinanden at yde 0,7 pct. af bruttonationalindkomsten i udviklingsbistand. Desværre er det kun meget få lande, der ligesom Danmark har levet op til dette løfte, faktisk har industrilandenenes samlede bistand været faldende i de sidste 10 år. Behovet for bistand, der går til at udrydde fattigdommen på et bæredygtigt grundlag, er enormt og vil være et fundamentalt spørgsmål i Johannesburg.

Financing for Development-konferencen i Mexico i marts 2002 vil være et vigtigt bidrag i den sammenhæng og vil netop være et pejlemærke for, hvordan vi kan gøre realistiske, men frem for alt nødvendige folkelige fremskridt på det her felt.

En lille national sidebemærkning: Denne debat, som vi skal have i september næste år i Johannesburg, sætter unægtelig også den danske politiske debat om visse forslag – ikke fra regeringspartierne, heller ikke fra SF, men fra anden side – om at skulle tage 1½ mia. kr. fra udviklingsbistanden og bruge dem til nationale formål her i landet eller endog reducere ulandsbistanden for at give hinanden skattelettelser i Danmark i relief.

Hvis de to tanker nogen sinde har været oppe på bordet, så bør de definitivt droppes nu. Vi kan ikke stille op i Johannesburg med sådanne beslutninger i ryggen. Det vil give et yderst skadeligt omdømme for os. Vi må selvfølgelig være konsekvente mellem det, vi siger, og det, vi gør.

Handel og investeringer er afgørende for en bæredygtig udvikling. Vi bør sikre, at udviklingslandene, især de mindst udviklede lande, og det er min anden pointe, bliver i stand til at drage fordel af liberaliseringen af handel på et bæredygtigt grundlag. Det drejer sig om markedsadgang, anything but arms, som vi er startet med i Europa, og det drejer sig om evnen til at udnytte den markedsadgang.

WTO spiller en stor rolle på det her område. Det er meget, meget vigtigt, at vi, når WTO-runden går i gang igen, er velforberedte, at vi har draget erfaringerne fra Seattle, at vi forstår, at det ulykkeligste, der kan ske, vil være, at ulandene opfatter de rige lande som en ny alliance, der ikke forstår, at ulandenes muligheder for at få adgang til markedet og bruge det er en forudsætning og forudsætningsvis også må ledsages af økonomisk, teknologisk og solidarisk bistand fra vores side.

Min tredje pointe og ambition er, at der bør lægges pres på alle lande til at ratificere, gennemføre og håndhæve internationale miljøaftaler. Det gælder både de rige lande, og det gælder ulandene. En hovedopgave de kommende måneder bliver at færdigforhandle gennemførelsesbestemmelserne til Kyoto-aftalen og skabe tilslutning til, at tilstrækkelig mange lande ratificerer aftalen, så den kan træde i kraft i 2002, og det gælder, uanset om USA vil deltage i de kommende forhandlinger eller ej.